

обов'язковість забезпечена процесуальними санкціями. Можна говорити про те, що процесуальні строки несуть в собі дисциплінарну функцію для учасників судових розглядів і сфери судочинства в цілому.

1. Цивільний процес України: Підручник. Харків: Одиссей, 2012. 496 с.
2. Цивільний процес України: Підручник / За ред. Є.О.Харитонова, О.І.Харитонової, Н.Ю.Голубевої. Київ:Істина, 2011. 536 с.
3. Чечина Н.А. Гражданские процессуальные отношения. 2002. с. 54;
4. Афанасьев С. Ф., Борисова В. Ф. О возникновении гражданских процессуальных отношений на стадии возбуждения гражданского судопроизводства: Арбитражный и гражданский процесс. 2008. с. 7.
5. Цивільний процесуальний кодекс України : від 18.03.2004 № 1618-IV (Редакція станом на 13.08.2020). Офіц. сайт Верхов. Ради України.

Стрельцова Ольга Ігорівна
студентка юридичного факультету

Науковий керівник – д.ю.н., проф. Наливайко Л.Р.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЮРИДИЧНА НАУКА: ПОНЯТТЯ, СИСТЕМА, ФУНКЦІЇ, НАПРЯМИ РОЗВИТКУ

На сучасному етапі розвитку українського суспільства питання, що стосуються юридичної науки посідають одне з найперших місць за актуальністю. Сьогодні, в умовах постійних «закликів» до змін, ми є свідками історичних процесів розвитку Української держави і зараз вкрай важливою є реакція юридичної науки на виклики часу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про постійну увагу до питання юридичної науки, її розвитку в сучасних умовах, функціонування та визначення основних завдань. Цим питанням присвятили праці такі науковці, як: Д. Дождев, О. Скакун, В. Сухонос, Д. Лук'янов, М. Кравчук, П. Недбайла, П. Рабінович, А. Черданцев та інші. Разом із тим, подальшого наукового вивчення потребує юридична наука на сучасному етапі в умовах часткової зміни пріоритетів правового регулювання.

Кожна наука ставить за мету одержати об'єктивні, достовірні, систематизовані данні про навколишню дійсність. Тому, основні поняття, якими оперує юридична наука, носять важливий характер і юристу-початківцю необхідно впершу чергу засвоїти основні положення науки, перед тим, як переходити до вивчення галузевих юридичних наук.

Стосовно назви юридичної науки вчені-юристи мають різні позиції: частина науковців ставить в паралель терміни правознавство, юриспруденція, юридична наука, стверджуючи, що основою є зміст цього поняття, а не назва; інші вважають, що це сукупність окремих юридичних наук, кожна з яких має свій предмет; також є група вчених, яка позначає юридичну науку терміном юриспруденція, підкреслюючи, що до її складу входить не тільки правознавство, а й державознавство та інші державо-правові явища.

М. Кравчук визначає юриспруденцію як галузь суспільних знань, яка вивчає право і правові форми організації та діяльності держави і суспільства та ставить собі завдання отримання і переосмислення сутності державно-правових явищ і процесів [1, с. 10].

Юриспруденція – суспільна наука, що вивчає закономірності виникнення й розвитку держави і права, їхні соціальні цінності та роль у суспільному житті людини й держави, а також систему правових норм, які регулюють відносини в суспільстві. Юридична наука складається з загальної теорії держави і права, історії держави і права, історії політичних та правових учень, а також з напрямів усіх галузей права [2, с. 302].

Юридична наука в сучасній Україні ґрунтується на досягненнях і досвіді вітчизняної юриспруденції та юриспруденції інших країн, на ідеях і цінностях прав і свобод людини, панування права і соціально-правової державності.

Юриспруденція є досить важливою серед всіх суспільних наук. Ця важливість пояснюється її

сферою взаємодії з іншими науками, так як вона охоплює науки, розташовані на перетині юридичних та різних суспільних, природничих і технічних наук і це веде до виникнення дисциплін, які містять у собі теоретичні знання із двох дисциплін.

Усе вище наведене свідчить про те, що юридична наука як система певних її складників, елементів має складну внутрішню будову, яка характеризується наявністю багатьох елементів знання про державно-правові явища та їх зв'язком, залежністю і взаємним впливом.

Юридична наука має постійно розвиватись і виконувати притаманні лише їй соціально-юридичні функції.

Перед сучасною українською правовою наукою стоїть завдання подолання заідеологізованості, міфологізованості та псевдонауковості, стихійності та методологічної недосконалості й посилення інноваційних напрямків наукових досліджень, створення нових наукових парадигм [3]. Недооцінка ролі юридичної науки та її досягнень на державному рівні призвела сьогодні до низького рівня правової культури та виникнення недоліків правосвідомості.

Підсумовуючи вище викладене можна з упевненістю сказати, що в період змін і перетворень юридична наука має залишатися непорушним захисником правди, об'єктивності й неупередженості. Юриспруденція, як суспільна наука, відіграє чималу роль у формуванні правової свідомості громадян України. Також варто взяти до уваги, що знання по юридичній науці, допомагають зрозуміти майбутнім правникам суть основних принципів юридичної техніки, без яких неможлива професійна діяльність у правовій сфері. Усвідомлення таких понять як правозастосовна, правотворча діяльності, які є видами юридичної діяльності, слугує важливою умовою для досягнення мети та завдань, які постають перед юристами-професіоналами. Таким чином, знання, які отримує студент формують його правову культуру та виховують у ньому коректне ставлення до чинного законодавства. Отже, знання юридичної науки має значний вплив на формування професійних навичок юриста. Тому, якщо мати за мету бути висококваліфікованим спеціалістом у галузі права, безумовно, необхідно набути знання.

1. Кравчук М. В. Теорія держави і права (опорні конспекти): навчальний посібник. Тернопіль. ТзОВ «Тернограф». 2013. 608 с.

2. Гончаренко В. Г. Юридичні терміни: тлумачний словник. Київ. Либідь. 2004. 320 с.

3. Петришин О. В. Теорія держави і права: підручник. Харків. Право. 2015. 368 с.

Широкоградова Анна Юріївна

студентка факультету
соціально-психологічної
освіти та управління

Науковий керівник – к.ю.н., доц. Талдикін О.В.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ІДЕОЛОГІЯ НЕОЛІБЕРАЛІЗМУ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Неолібералізм являє собою геоекономічну модель, разом з тим його можна розглядати як сучасну ідеологію. Виклики в сучасному світі, зокрема процеси глобалізації ставлять певні питання щодо подальшого розвитку неолібералізму.

Філософію неолібералізму та її критику висвітлено в роботах західних дослідників Ф. фон Хайєка, В. Ойкена М. Фрідмана, Л. фон Мізеса, А. Ренд, Р. Мандела, У. Бека, М. Флемінга, А. Ландера, Д. Харві, Н. Хомського, К. Крауча, К. Поланьї, Ф. Закарія, Л. Альвареса, К. Лавалія, Д. Кіркпатріка, Н. Беррі, А. Лернера та інших.

На пострадянському просторі проблематика неолібералізму та його впливу на соціальні процеси розглянуто в роботах А. М. Ілларіонова, І. Г. Блюміна, Б. Ю. Кагарлицького, С. Т. Гайдара, С. М. Примакова, О. Бікбова, А. Н. Загороднікова, Б. Г. Капустіна, В. В. Шабельника, О. Белікова, Д. Горбача та інших.

Центральною проблемою сучасного неолібералізму постає питання соціальних гарантій, прав та свобод людини. Зрозуміло, що домінуючі позиції належать ідеї державного регулювання соціальної сфери. Неолібералізм, пропонуючи власне бачення проблематики державного регулювання, став платформою для забезпечення соціальних прав та гарантій без яких неможливі свобода та гідне життя.